

Het huis in *Mirrorlake*

Colofon

Copyright © 2023 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440592

NUR 343

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met

Uitgeverij Dutch Venture Publishing

Copyright © 2022 Dutch Venture Publishing

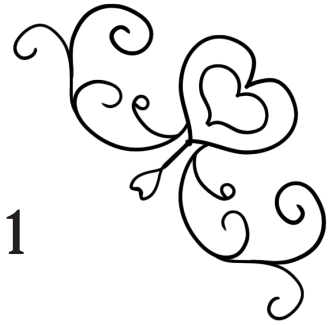
Auteur: Olivia Hill

Tekstredactie: Jen Minkman & Mariëk Veringa

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

Hoofdstuk 1

Met een diepe zucht zette Hope haar koffers neer in het natte gras dat bijna tot haar knieën kwam. ‘Wat een puinhoop.’

‘Ach, joh. Het valt best mee.’ Hazel sloeg een arm om haar heen en kneep zacht in haar schouder. ‘We hebben het binnen no-time opgeknapt en dan kan je je dit allemaal niet eens meer herinneren.’

‘Nou, daar geloof ik weinig van. Dit plaatje staat op mijn netvlies gebrand.’ Hope keek gelaten naar het vervallen huis voor haar. Wat ooit een mooi huis vol leven was geweest, was nu gebroken en verlaten. Hun moeder had er een leven lang gewoond. Ze had haar eerste en laatste hap adem in dat huis genomen. Maar nu was er echt niets meer. Niets dan ellende.

‘Ik had moeten helpen.’ Hope pakte haar zus ook vast en sloeg haar arm om haar middel. Samengevouwen staarden ze voor zich uit. ‘Het is niet oké dat ze in deze troep gestorven is.’

‘Neem het jezelf niet kwalijk. Ik denk serieus dat mam zelf niet eens gezien heeft dat alles om haar heen afbrokkelde.’

‘Dat hoop ik maar.’ Misschien loog ze, misschien ook niet. Het onderwerp “moeder” lag nogal gevoelig. Hope liet haar los en liep een stukje door. Voor de veranda bleef ze staan. ‘Ik weet echt niet of we dit wel doen moeten.’

Hazel volgde haar en stapte zorgeloos de veranda op. ‘Kom op. Niet zo flauw. Ons idee is geweldig.’

Háár idee; Hope was er alleen maar in meegegaan. Nee, dit was nooit haar eigen idee geweest. Ze wiebelde met het gammele hek van de veranda en dacht terug aan betere tijden. De jaren waarin mam nog mam was, pap nog leefde en Hazel en zij nog geen idee hadden van alle zorgen die zouden komen. Die tijden waren lang vervlogen en de gedachte eraan werd overschaduwd door een donkere wolk.

Nu was dit huis vol nare en verdrietige herinneringen eigendom van haar en van haar tweelingzus. En Hazel was vastberaden het op te knappen, zodat ze er samen met haar kon wonen. Hope moest toegeven dat een nieuw huis precies was wat ze nodig had op dit moment. Maar moest het nu echt dit huis zijn?

Hazel opende de voordeur, die met veel gekraak openging. ‘Kom op. Laten we je spullen naar binnen brengen.’

‘Weet je zeker dat het niet instort?’ Hope volgde haar voorzichtig naar binnen en keek moedeloos om zich heen. Ze had haar moeder en haar zus jarenlang in deze troep laten zitten. Ze had moeten helpen, al was het maar financieel. Ze schaamde zich, toch was een diep gevoel van haat jarenlang groter geweest dan de schaamte die ze nu voelde. Ze had dan ook nooit verwacht hier ooit terug te komen. Dit deel van haar leven was een hoofdstuk dat ze jaren terug al afgesloten had.

Binnen in het huis leek het alsof de tijd had stilgestaan. Toen ze hier achttien jaar geleden voor het laatst binnen was geweest, had het er hetzelfde uit gezien. Iets netter, frisser en zonder schimmelvlekken op de muren, maar verder was er geen verschil. Een naar gevoel kroop over haar ruggenwervel. Ze verafschuwde deze plek en dat het er nu zo vervallen uitzag, maakte dat gevoel nog sterker. Ze pakte een fotolijstje vast met daarin een verbleekte foto van haar vader en moeder. ‘Denk je dat pap en mam echt gelukkig geweest zijn, hier?’

‘Dat weet ik wel zeker. Toen pap nog leefde

was mam het zonnetje in huis. Dat herinner je je toch nog wel?’

Hope haalde haar schouders op. ‘Ik vind het moeilijk om dat soort herinneringen aan haar naar boven te halen.’

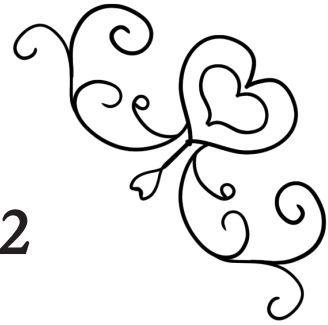
‘Dat komt omdat je een doemdenker bent.’ Hazel pakte het lijstje uit Hope’s handen en zette het terug op de kast. ‘Je moet het leven eens wat zonniger zien.’ Ze duwde haar richting de schuifdeuren in de achterkamer en trok de vergeelde gordijnen open. ‘Kijk nou.’

Het water van het enorme meer achter hun huis glom in de zon. Hoge bomen in alle tinten groen omzoomden het plaatje als een lijst rond een schilderij. Hope keek met een hoofd vol herinneringen voor zich uit. ‘Ja, Mirrorlake is nog altijd prachtig.’ Dat kon ze niet ontkennen.

Hazel knikte uitbundig. ‘Dit is onze achtertuin. Vergeet al het slechte en leef, mens!’ Ze opende de grote deuren naar het terras en snoof de frisse lucht op. ‘Als je hier niet gelukkig van kan worden, weet ik het ook niet meer. Weet je wel hoeveel mensen een moord zouden doen voor een huis als dit?’

Hazel had misschien wel gelijk. Hope stapte vooruit en keek samen met haar zus naar het schitterende stuk natuur voor hen. Ze sloot haar

ogen om de rommel achter haar even te kunnen vergeten en snoof de frisse lucht op, die naar zoet water en groene bladeren rook. Nu hun moeder er niet meer was kon ze misschien eindelijk echt opnieuw beginnen. En heel even, voor slechts een paar seconden, voelde ze zich weer thuis in het huis waar ze zoveel meegeemaakt had.

Hoofdstuk 2

Hazel keek tevreden naar haar zus. Het zou tijd gaan kosten, maar ze wist zeker dat Hope zich hier weer thuis kon gaan voelen. Na de zure scheiding en alle omliggende ellende die ze in Los Angeles achter zich had moeten laten, had ze dit echt nodig. Hazel wilde er voor haar zijn, ondanks dat Hope er de laatste jaren niet voor haar geweest was.

Een zachte lentebries liet Hope's kastanjebruine haren opwaaien. Heel even leek het of ze nooit weggeweest was. Zij hoorde hier thuis, net zoals ze dat zelf deed. Het was triest dat hun moeder een maand terug overleden was, maar het was vooral een bevrijding. Voor hun moeder, maar ook voor haar. Ze had tot op de laatste dag voor haar moeder gezorgd en hoewel ze enorm haar best deed altijd maar positief te blijven, was ze behoorlijk versleten. Het was zwaar geweest, vooral nadat Hope vertrokken was.

Ze waren net vijftien geworden toen ze de eerste de beste mogelijkheid om te kunnen vertrekken had aangegrepen. En die mogelijkheid heette Jack. Dezelfde Jack die nu elke cent die ze had probeerde af te pakken in een jarenlange vechtscheiding.

Hazel had het Hope nooit kwalijk genomen dat ze weggevlucht was. Zelf had ze misschien wel hetzelfde gedaan als zij ook de mogelijkheid gekregen had. Maar ergens voelde het goed dat ze de hele rit uitgezeten had. Ze had alles gedaan om haar moeder een menswaardig leven te geven, en daar was ze oprecht trots op.

‘Wanneer gaan we alles inpakken?’ Hope was weer naar binnen gelopen en pakte herinnering na herinnering vast in de vorm van beeldjes, foto’s en kledingstukken van hun moeder.

‘Zo snel mogelijk. Ik wilde straks meteen even naar de winkel rijden om te zien of ze grote dozen hebben.’

‘En dan?’ Hope staarde haar aan met een verdwaalde nachtjapon in haar hand, die nog stamde uit de jaren zeventig. ‘Wat doen we met al deze spullen?’

Hazel haalde haar schouders op. ‘Dat weet ik nog niet. Misschien kunnen we het wegge-

ven aan een goed doel?’

‘Of we slaan het ergens op. Op zolder of in de schuur of zo?’

Hazel knikte. Het was fijn om te zien dat haar zus toch nog ergens een verbinding leek te hebben met haar verleden in Mirrorlake. ‘Dat lijkt me een goed idee.’ Dan konden ze later altijd nog zien wat er echt weg kon en wat er blijven moest. Ze hadden wel meer zorgen dan alleen de spullen, op dit moment. Het huis had een flinke opknapbeurt nodig. Hazel had het zo druk gehad met de zorg voor hun moeder, dat het onderhoud van het huis er bij ingeschoten was. Het was leefbaar, maar daar was ook alles mee gezegd. Elke keer wanneer het flink waaide, kneep Hazel hem. Alles kraakte en piepte en met genoeg wind kon ze het huis zelfs voelen bewegen.

‘Kom je?’ Ze pakte haar zus bij de hand en trok haar mee naar buiten. ‘We gaan je spullen even binnen zetten en dan vertrekken we naar het winkeltje van mevrouw Ross.’

Hope fronste. ‘Leeft mevrouw Ross nog?’

‘Jazeker en haar zoon Ben ook.’ Hazel knip-oogde. Hope en Ben hadden ooit een korte romance gehad en stiekem hoopte ze dat er weer wat op zou bloeien tussen Ben en haar